ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΗΝ ΠΥΛΟ,
ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΑΥΤΟ ΣΤΑ ΤΕΜΠΗ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ
ΑΠΑΙΤΕΙ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΑΝΑΤΡΟΠΗ

Γράφει ο **Θόδωρος Μεγαλοοικονόμου**

Το νέο έγκλημα του ελληνικού κρατικού μηχανισμού, με την χωρίς προηγούμενο σε έκταση δολοφονία εκατοντάδων προσφύγων έξω από την Πύλο, αποτελεί την πιο αδιάψευστη έκφραση της ιστορικής περιόδου, άκρως απανθρωποποιητικής, που εδώ και καιρό έχουμε μπει, όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά σε όλη την ΕΕ και παντού – μια περίοδο που δεν παίρνει αλλαγή αλλά μόνο ανατροπή.

Όποιες κι αν είναι οι έρευνες, ανακριτικές κλπ, ξέρουμε πια πολύ καλά, από πληθώρα περιπτώσεων, πώς λειτουργεί η «Δικαιοσύνη» του κοινωνικού συστήματος εντός του οποίου ζούμε, σε όλες τις πτυχές της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, με την λειτουργία της να έχει αναχθεί στην ποικιλότροπη συγκάλυψη ενός άκρως διεφθαρμένου συστήματος συγκοινωνούντων δοχείων οικονομικής, πολιτικής, αστυνομικής και δικαστικής εξουσίας.

Πόσο μάλλον στο «Προσφυγικό» που ήδη απ΄ όταν, το 2015, πήρε την μαζική και εκρηκτική μορφή του, ήταν φανερό ότι δεν επρόκειτο να έχει ένα «ορατό» τέλος, αλλά ότι θα αποτελούσε μια από τις βασικές παραμέτρους της διεθνούς πολιτικής και κοινωνικής συνθήκης, του καθημερινού τρόπου ύπαρξής μας, προϊόν και συστατικό στοιχείο της αμετάκλητης κρίσης του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού. Και είναι εδώ, στα εκατομμύρια των «απόβλητων» της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, θυμάτων της πείνας και των πολέμων που αυτή παράγει, όπου τα τείχη και οι φραγμοί, ο στρατοπεδικός εγκλεισμός, οι απωθήσεις και οι πνιγμοί δεκάδων, εκατοντάδων και χιλιάδων προσφύγων σε όλο το Αιγαίο (όπως και σε όλη τη Μεσόγειο) αποτελούν την πάγια, και κατ΄ εντολή των Βρυξελλών, πολιτική των ελληνικών κυβερνήσεων, με το Λιμενικό, τον Στρατό και ομάδες φασιστοειδών εθνοφυλάκων να αποτελούν τα επιτελεστικά της εργαλεία.

Δεν είναι οι διακινητές που παράγουν και φέρνουν τους πρόσφυγες (μια βολική κατασκευή του βαθύτατα ρατσιστικού λόγου που διαπερνάει τις κρατικές, αστυνομικές και δικαστικές,

αρχές και τα ΜΜΕ), αλλά – ύστερα απ' ό,τι κατέλειπε η (παλαιο και νεο) αποικιοκρατία στην Αφρική, στην Ασία κλπ, ύστερα από όλα τα «επιτεύγματα» του πολυδιαφημισμένου Ευρωπαϊκού (σκοταδο) Διαφωτισμού – η καταστροφή της ζωής τους στις χώρες απ΄ όπου προέρχονται, από την κερδοσκοπική δράση του διεθνούς κεφαλαίου, από τους πολέμους που οι ιμπεριαλιστικές χώρες έχουν εξαπολύσει και τις εθνικές και/ή εμφύλιες συγκρούσεις που έχουν πυροδοτήσει. Αυτές οι ίδιες, δηλαδή, που έχουν κλείσει τα σύνορα και τους πνίγουν σε όλη τη Μεσόγειο. Όταν ο Κούλης, ανδρείκελο των πάσης φύσεως κερδοσκοπικών και ιμπεριαλιστικών συμφερόντων, επιρρίπτει τις ευθύνες για το έγκλημα της Πύλου, που (μετά από αυτό των Τεμπών) το δικό του «επιτελικό κράτος» επιτέλεσε, σε διακινητές που αποκαλεί «καθάρματα», καλλίτερα θα ήταν να κοιταχτεί στον καθρέφτη και εκεί θα έβλεπε την ενσάρκωση του όρου ***«κάθαρμα».***

Γιατί, ποιος/α από μας δεν θα έψαχνε να βρει διακινητή για να διαφύγει από μια χώρα όπου επικρέμαται ο θάνατος (η πείνα, οι βόμβες, οι διωγμοί – συχνά και λόγω ταυτότητας φύλου, φυλής κλπ – οι ποικίλες εμφύλιες συγκρούσεις κλπ) για να περάσει σε μιαν άλλη, θεωρούμενη ως «ασφαλή», που, όμως, έχει τα **σύνορα κλειστά;** Και όσο πιο δύσκολη η μετακίνηση και η διαφυγή, τόσο πιο απαραίτητα, ακριβά και οργανωμένα τα κυκλώματα των διακινητών. Όταν όλη η Ευρώπη, πέρα από τα όποια προσχηματικά λόγια, έχει γίνει ένα αδιαπέραστο **δολοφονικό τείχος.** Από τη Σκανδιναβία μέχρι τη Ρουάντα και από την Θέουτα και την Λαμπεντούζα μέχρι τον Εβρο και όλο το Αιγαίο. Και σύμφωνα με το καθεστώς που διαμορφώνεται στην ΕΕ, οι πρόσφυγες και οι μετανάστες μπορούν να είναι στην Ευρώπη μόνο ως δουλοπάροικοι στις «Μανωλάδες» της κάθε χώρας.

Ποια κυβέρνηση θα τα αλλάξει όλα αυτά, ή θα ήθελε να τα αλλάξει, μετά τις εκλογές της 25 Ιουνίου; Σήμερα, όλο και πιο πολύ, ένας «γάμος» προωθείται σε όλη την Ευρώπη μεταξύ νεοφιλελεύθερων πολιτικών (απορρύθμιση της αγοράς εργασίας, ιδιωτικοποίηση των πάντων, περικοπές δαπανών για τα πάντα, για υγεία, κοινωνικό κράτος κλπ) και ακροδεξιών έως και νεοφασιστικών μορφωμάτων, που γίνονται κυβερνήσεις, με κύρια στόχευση στους πρόσφυγες, αλλά και με μια ατέλειωτη φαρέτρα παλινδρομήσεων σε όλα τα πεδία (εργασία, υγεία, παιδεία, κοινωνική πρόνοια, γυναίκα κλπ). Η Νέα Δημοκρατία έχει στις γραμμές της όλους τους πρόθυμους εκτελεστές της, κατά την Χάνα Αρεντ, «κοινοτοπίας του κακού». Αποτελείται, στο σύνολό της, ακριβώς από αυτούς. Δεν είναι τυχαίο ότι τα ίδια στελέχη που τους ανατέθηκε η πλήρης ιδιωτικοποίηση της Υγείας (Βορίδης, Αδωνις, Πλεύρης) είναι αυτά που δεν παύουν να εξαπολύουν ένα απύθμενο αντιμεταναστευτικό μίσος και να θέλουν νεκρούς πρόσφυγες στα σύνορα ως τον κύριο τρόπο αποτροπής της εισόδου τους στη χώρα (γνωστές οι δηλώσεις του Θ. Πλεύρη, που δεν πήρε ποτέ πίσω, έστω και προσχηματικά).

Όταν ο υποψήφιος της ΝΔ Σπ. Πνευματικός μιλάει για την «ευθανασία» των καρκινοπαθών του λεγόμενου «τελικού σταδίου», στη νεοφιλελεύθερη, θατσερική λογική του «κόστους-οφέλους», στη ζωή των οποίων πρέπει «να τραβήξουμε μια γραμμή» γιατί η παράτασή της «έχει κόστος» (τη στιγμή που καμιά ζωή δεν πρέπει να έχει κανένα κόστος μέχρι το όποιο τέλος, αλλά και που, επίσης, ξέρουμε πόσο εύκολα μπορεί να μετακινείται αυτή η γραμμή προκειμένου να συμμορφώνεται με το κόστος που ορίζουν οι πολιτικές της δημοσιονομικής προσαρμογής και της κερδοφορίας του κεφαλαίου), δεν είναι φυσικά ο μόνος του επαγγελματικού του κλάδου στον πολιτικό του χώρο που έχει αυτές τις ιδέες. Αυτό που δείχνουν αυτές οι δηλώσεις είναι ότι η νοοτροπία των «γιατρών του Γ΄ Ράιχ» (αυτών που συμμετείχαν ενεργητικά στην καθημερινή εξόντωση δεκάδων χιλιάδων ψυχικά ασθενών και αναπήρων στη ναζιστική Γερμανία, «γιατί η ζωή τους κοστίζει», γιατί είναι «ζωές ανάξιες να ζουν») **είναι εδώ.**

Σε μια συνθήκη όπου ο πόλεμος μεταξύ των δυο ιμπεριαλισμών στην Ουκρανία (με τις καθημερινές σφαγές εκατέρωθεν δεκάδων και εκατοντάδων αμάχων) έχει γίνει μια καθημερινότητα της «Ευρώπης του σήμερα», γεμάτης από στρατόπεδα για τους πρόσφυγες σε κάθε χώρα.

Μέσα σ΄ αυτή την ΕΕ της όλο και πιο σφιχτής και αέναης δημοσιονομικής προσαρμογής, της επέκτασης της ανεργίας, της ελαστικής και περιστασιακής εργασίας (στοιχεία συγκροτητικά της ΕΕ από το 1993), της φτωχοποίησης όλο και πιο πλατειών κοινωνικών στρωμάτων παντού, υπάρχει η όποια περίπτωση, προσδοκία, «οικονομικής ανάκαμψης» του κυρίαρχου οικονομικού και κοινωνικού συστήματος από αυτή την παρατεταμένη κρίση του, που δεν φαίνεται να έχει τελειωμό; Ενός συστήματος που θα κάνει ό,τι το χειρότερο (πολύ χειρότερο και από αυτό που έχουμε δει ιστορικά να κάνει) προκειμένου να διατηρήσει την κερδοφορία του κεφαλαίου; Ενός «συστήματος κοινωνικών σχέσεων» όπου οι κάτοχοι του κοινωνικού πλούτου και των μέσων παραγωγής, των τραπεζών, των επιχειρήσεων, επιβάλλουν την εξουσία τους πάνω στις λαϊκές μάζες μέσω της λειτουργίας, αφενός, των ένοπλων σωμάτων του κρατικού μηχανισμού (και πρέπει να περιμένουμε τα χειρότερα μετά τις 25/6), αλλά και με τη χειραγώγησή τους μέσω των ελεγχόμενων ΜΜΕ; Μ’ έναν τρίτο παγκόσμιο πόλεμο να εγκυμονείται και να πυροδοτείται από τους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και τις ραγδαίες γεωπολιτικές ανακατατάξεις; Ωσάν ο μόνος δρόμος που να έχει απομείνει για την όποια, και πάλι πρόσκαιρη, οικονομική ανάκαμψη, να είναι η «καταστροφή του κεφαλαίου» (μόνος τρόπος για να αντισταθμιστεί η κατά τον **Μαρξ** «πτωτική τάση του μέσου ποσοστού κέρδους»), όπως αυτή που προκάλεσαν οι δυο παγκόσμιοι πόλεμοι του 20ου αιώνα;

Όσο περνούν τα χρόνια, όσο συσσωρεύεται η εμπειρία των κοινωνικών αγώνων από τις αρχές του 20ου αιώνα, όλο και πιο πολύ γίνεται φανερό, ιδιαίτερα σήμερα, ότι το σύστημα αυτό **δεν μεταρρυθμίζεται** και ότι όλη η θεσμική αριστερά (Σύριζα, ΚΚΕ, ΜέΡΑ25 κλπ) έχει ήδη μετατραπεί, η καθεμιά με τον δικό της τρόπο και ρόλο (είτε, ο Σύριζα, με την ανάληψη της διαχείρισης του κρατικού μηχανισμού και του συστήματος ως έχει, είτε, το ΚΚΕ, με λόγια – ενίοτε ακόμα και αυτά σε αντιδραστική κατεύθυνση – αλλά πάντα με πράξη που δεν αμφισβητεί το σύστημα) σε **στυλοβάτη του συστήματος.**

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη αυταπάτη, καλλιέργεια της «ψευδούς συνείδησης» με σκοπό την χειραγώγηση των λαϊκών μαζών, ότι μπορεί μια κυβέρνηση «αριστερή» ν΄ αλλάξει το κυρίαρχο σύστημα, ν΄ αλλάξει τις ζωές μας, με νομοθετικές ρυθμίσεις (λέμε τώρα, γιατί είδαμε και τον Σύριζα να νομοθετεί, πρωτίστως, κατ' εντολήν των αυστηρών προδιαγραφών της ΕΕ) **αφήνοντας ανέγγιχτες τις κοινωνικές και οικονομικές βάσεις του καπιταλισμού,** την ιδιοκτησία του πλούτου, των μέσων παραγωγής, ανέγγιχτα τα υπάρχοντα ένοπλα σώματα κλπ. Είναι δυνατόν να υπάρξει «καλός καπιταλισμός»;

Είναι αυτή η **κρίση της εναλλακτικής προοπτικής** που στοιχειώνει τη συνθήκη μέσα στην οποία ζούμε. Από τη μια, όλο και πιο πλατιά κοινωνικά στρώματα, κονιορτοποιημένα από την οικονομική κρίση, σε συνθήκες αποσυλλογικοποίησης και εξατομίκευσης, αντιμέτωπα και με τη διάψευση που βίωσαν από την ενσωμάτωση της θεσμικής αριστεράς στο κυρίαρχο σύστημα, με την κάθε «διαφορετικότητα», φύλου, φυλής, εθνότητας, θρησκείας, σεξουαλικού προσανατολισμού, να προβάλλεται, σ΄ αυτές τις επισφαλείς συνθήκες για τη ζωή και το μέλλον του καθενός, μέσω και της χειραγώγησης από την κυρίαρχη εξουσία, ως η «αιτία του κακού», ως η επικρεμάμενη απειλή (και όσο πιο επισφαλής η ταυτότητα του ντόπιου, τόσο πιο πολύ ωθείται να προβάλλει τα ρατσιστικά στερεότυπα). Κι΄ ας μην υποτιμάμε, εν προκειμένω, το συνολικό άθροισμα των ψήφων που πήρε, στις 21/5, το συνονθύλευμα των εθνικιστικο-χριστιανικο-φασιστικών οργανώσεων, που συμμετείχαν στις εκλογές, κληρονόμων, από κοινού με την ΝΔ, πολλών εκ των ψηφοφόρων της «Χρυσής Αυγής».

Και από την άλλη, να είναι, όσο ποτέ στο παρελθόν, εμφανής η έλλειψη του **«υποκειμενικού παράγοντα»,** τέτοιου που ν΄ ανταποκρίνεται στις ανάγκες του σήμερα. Που βασισμένος πάνω, και αντλώντας από το αυθόρμητο κίνημα των λαϊκών μαζών, θα μπορούσε, σε μια διαλεκτική σχέση μαζί του, να συντελέσει αποφασιστικά στη συγκρότηση και στην κατάλληλα οργανωμένη στόχευσή του στη **ρίζα** του προβλήματος: στην **ανατροπή** των κυρίαρχων κοινωνικών σχέσεων και του κυρίαρχου κρατικού μηχανισμού, για την εθνικοποίηση των μέσων παραγωγής και των τραπεζών, τον εργατικό έλεγχο, το άνοιγμα σε

μιαν άλλη κοινωνική οργάνωση, χωρίς αφεντικά, για μια πραγματική εργατική δημοκρατία. Με σύνορα ανοιχτά για πρόσφυγες και μετανάστες.

Μπορεί η απόσταση ανάμεσα στις ανάγκες του κινήματος (και γενικά των λαϊκών μαζών) και του «υποκειμενικού παράγοντα» να είναι μεγάλη, αλλά η δυνατότητα να καλυφθεί αυτή η απόσταση με τον πιο αποτελεσματικό τρόπο, δεν είναι μια μεσσιανική φαντασίωση: **υπάρχει μέσα στην πραγματικότητα που ζούμε.** Θέλει πολλή δουλειά, αλλά **μπορεί να γίνει.** Η γραμμή στην οποία παλεύει και καλεί η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι ακριβώς στην κατεύθυνση αυτού που μπορεί να γίνει.

Οι εκλογές δεν είναι, φυσικά, ο δρόμος για την αλλαγή της κοινωνίας, μέσω της κοινοβουλευτικής «δημοκρατίας». Είναι, όμως, το άνοιγμα ενός διαλόγου με τις λαϊκές μάζες για μια εναλλακτική προοπτική ενάντια και πέρα από την αθεράπευτη σαπίλα που διαπερνά την ποικιλοτρόπως εγκληματική κοινωνική οργάνωση μέσα στην οποία ζούμε και αυτούς που κυβερνούν.

Γι΄ αυτό, για την **προοπτική** και την **οργάνωση** της **ανατροπής,** και όχι της διαχείρισης και της υποταγής, η ψήφος στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει μεγάλη σημασία.

Θ. Μεγαλοοικονόμου
Ψυχίατρος
Υποψήφιος με τη ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην Α’ Αθήνας